

Saša Mićković - pjesme

AKO NEKOG ČEKAŠ...

Kada nekog čekaš vreme se zaledi
I postanu noći nepregazna tama,
U kojoj se život urlicima slama,
Jedan zračak svetla talas krvi vredi!

Ako dugo čekaš do poslednjeg krika,
Dovoljno ubeđen da smrt nije strašna,
Ni zemlja te neće progutati prašna,
Jer ljubav je moćna nesalom-karika!

Osetiš li da su skrunjeni minuti –
Otplači za onim što srce prećuti...

Zatim čekaj dalje na čvrstom braniku,

A i kad se desi da te nemoć skoli,
Vatrama zapali taj prizor i sliku,
Jer ko zna da čeka – taj jedino voli!

NE DOZVOLI DA TE SHVATE

Ne govori drugom svoje zlopatice,
Jer bićeš izrugan, unižen, odbačen.
Ako ti sred srca prodru nesanice,
A ceo svet bude smožden i omračen,

Otplači i ćuti dugo u tišini,
Suze su jedini iskren šapat duše.
Prečesto su ljudi u zlu i prašini,
Zarad svog boljitka tebe će da ruše!

Ne govori nikom o bolu i sanku –
Jer kad pređeš crtu opreznosti tanku,
Bićeš razotkriven, odbravljenog srca,

Čovek je bez tajne ko školjka bez srži,
Suvišnih se priča čuvaj i suzdrži,
Svet je nalik hordi, sve što vredi skrca!

Beograd, 18.04.2016.

ZNAM STRAŠNE TIŠINE

Ima teških tišina, koje lome iznutra,
I nije svaka ćutnja gluva za tajne reči,
A kao što bez Sunca mrtvo postane Sutra,
Tako nas i tišina satire il` vekoveči!?

Ima raznih tišina – neke dušama gode,
Ali često postanu i prometejske rane,
Koje olako Život pipkom jave probode,
Jer u porive mašte nebroj demoni stane!

A kada Čovek bude Samoće, Ćutnje: Sabir,
Čak i noćna tišina jeste tantalski strašna,
Čovek je silueta umišljena i plašna –

U sopstvenom bezumu traži srušeni Svemir.

Ima mučnih tišina: bolnih, krvavih, grubih...

Svaku od njih bar jednom drhtavom usnom ljubih!

LJUBAV I GREH

Tek ponekad jesam i tuđe voleo...

Grčevito, krišom, bolećivo, strasno.

Grehova sijaset udno srca spleo,

Radovao, strado i gubio časno!

Ali šta je čovek bez trunčice greha?

Svakome je dato parčence oltara.

Ako mi je ljubav za savest uteha,

Onda na tom žaru duša nek` izgara!

Zato hoću strasti burne, živodajne,

Pa čim crni minut na grudi zakuca,

Setiću se greha, al` i čežnje tajne,

Koja i u smrti izdašno svetluca.

Jednom kada vreme nad nama okiši,

Bićemo bez svega, sićušni i tiši!

Beograd, 17.04.2016.

PAD U SVETLO

Prepustiti se sjaju vidika,
Pupoljku svakom smisao dati,
Da seme živo tad okrilati
U večnom zrenju peva i krika!

Bol ogrnuti sred vasione...
Sa svojom senkom tu mimoići
I potom dublje u misli sići,
Kroz prapočelo, gde duše zvone!

Zavečiti se kristalnim dahom
I pomešati sa svojim prahom.
Potom ispiti svemirsku svetost,

U nedodiru s anđelom sniti,
Auru žarom neba obliti –
Samospoznaja Božja je lepost!

MISAONA TAMNICA

Mrak je, duboka tama, smrznuti zubi škripe,
Noćnom tamnicom bičem grozni Belzebub puca.
U sobi ćutim skriven, dok misli jezne sipe,
Žmarci oblili vazduh, to neko kuca, kuca...

Već budan gonim snove, pod mesom srce spava,
Noć je avetska škrinja, duhovi maglom struje.
Sićušnom porom kože zavukla trula strava,
Smrt se tamom leluja, dahtanjem grdnim truje!

To iznova se čuje, zatrešta zvek o vrata...
Smrt za zarđalu bravu crnim noktima hvata.
Lebdi mi već po sobi, licem joj bube mile,

Iz usta gmiže pauk, škripuće pod i krca,
Strah u sleđenoj krvi i poslednji dah vrca,
Utvare oko mene – paklene zveri cvile!

MRAK

Dan se survava u grotlo tame

I noć prepliće zvezdarne mreže.

Strah rije crne po duši jame,

Poslednju nit sa svetlošću reže!

Drhtave duše hladne i same,

Nespokoj noći pipcima steže.

Zavlada Fobos, gle umne drame:

Senke pred Hadom obrise ježe!

Noć silovito Svet mrakom hvata,

U ponor tone sazvežđe Lava,

Tek Nesanica po duši gata:

San je lepota – strava je java!

U kliktaj zore (da li` svanu svima?)

Zrak srubi glave kerbero-psima!

ODA ŽENI

Hoću da se divim čestitosti tvojoj,
Znajući da lepost pamet mi upreda.
Ko na Afroditu mora da se gleda
I rađanje zvezde u večeri mojoj!

Silna odvajkada, uzvišena, jedra...
Nekad se zanesem pa sve zadrhuri.
Vetar tvoga daha planine rasturi,
Budan često usnim obline i bedra!

Mudroumno čutiš sobom opsednuta,
A lavanda-kožom želja moja pluta.
Znam da si odvažna burna slobodarka,

Barem na trenutak s visine se pusti
I razgrni ovaj mrak u srcu gusti –
Da me svog ozari tvoja svetlost jarka!

ČEŽNJA

Beskrajima lutam ne bih li te sreo,
Ozarenu svetlom i mirisnim daškom
I tkam te od želja, vajah zlato-praškom,
U sebe sam tvoje nemire upreo!...

Razotkrivam želje koje želiš skriti,
Da s nekim podeliš možda hoćeš čežnju.
Na dlanove razlij tu dušicu nežnu,
U trenu će vatra strasno nas obliti!

Ipak samo ćuti – paučina hvata,
Sve čega se ovih tmurnih dana taknem
I kako od sebe takvog da umaknem,

Kada mi se život ko jedro lomata?
Zaboravu sa mnom hajde se pridruži –
Čežnjo barem licem još nam dugo kruži!

UZIMAŠ IL DAJEŠ

Ako želiš nešto da podariš meni,

Neka bude Ljubav – iskra usred zore.

Odškrini u noći duševne prozore,

Okeanskim hukom čežnjiv život peni!

Poželiš li da mi uzmeš patnju s kore,

Jer su često dani tugom preliveeni...

Postajemo krhki smrtnici na sceni,

Otvorićeš dveri kroz nebne prostore!

Samo me upitaj, šifre ću ti dati,

Od astralnog Sveta psalmopevi bruje...

Nemerna je Ljubav, kap gordosti truje,

Il` će nas Bog čuti, il` zaborav zdrati.

Odluči se draga, šta uzimaš – daješ?

Sama zbiraš tamu, sa mnom sjajem traješ!

BIOGRAFIJA

Saša Mićković je srpski pesnik. Rođen je u gradu Špital (Austrija) 23.07.1980. Detinjstvo je proveo u Rači, gde uz strica Radmila Mićkovića počinje s pisanjem prvih soneta. Tada upoznaje i dr Miodraga D. Ignjatovića, koji mu zajedno s Radmilom otvara pesničku riznicu. Oni ga usmeravaju ka sonetnoj tehnici i tada nastaju prve poetske grumuljice, a pesnik ubrzo izučava preko 50 sonetnih formi uz pomoć profesora Časlava Đorđevića i pomoću njih osvežava svoj stihovez. Saša primenjuje različite sonetne tehnike zahtevne kraljevske forme. Njegova poezija je splet duhovnih, filozofskih i emotivnih niti, koje su upletene u venac od preko 600 soneta. Za Sašu je sonet metrički uređena, stilski izbrušena pesma, koju prati lepršavost muzike, savršen sklad reči i harmoničnost. Sonet je pesnički dvorac u kome se mnoge čarolikosti kriju mameći lepotom izražaja. Osmislio je sonetnu formu koja se zove „Klepsidrični retrogradni sonet s akrostihom“. Ime formi je nadenuo profesor Časlav Đorđević. Taj sonet se može čitati u oba smera. Napisao je deset sonetnih venaca: Na vrhuncu slave, Spasitelj, Obrisi duše u očima, Pad u ništa, Pesnička zarenja, Kameni dani, Kuda ćemo dušo, Reč je zavet, Šumadijsko selo, Kosmički šapat. Objavio je sledeće knjige: Jastreb u oluji, autorsko izdanje, Rača (2011), Božanska Srbija, izdavač Beoknjiga, Beograd (2012), Račanski pesnički svitak, koautor, izdavač Narodna biblioteka „Radoje Domanović“ Rača (2013), Duhovna zarenja, izdavač Gramatik, Beograd (2014), Špil soneta, izdavač Binder, Udruženje književnika Srbije za Pomoravski okrug - UKS, Beograd (2016) i Uspavanka za dušu, Narodna biblioteka „Radoje Domanović“ Rača, Kulturni centar „Radoje Domanović“ Rača (2016). Pesme objavljuje u štampanim i elektronskim časopisima: Književne novine, Savremenik, Trag, Prolom, Svitak, Brankovina, Bdenje, Književne vertikale, Balkanske vertikale, Književni pregled, Kulturni mozaik, Diogen pro kultura, Sizif, Zvezdani kolodvor, Koreni - list Srba iz rasejanja, Ljudi govore (Toronto), Bosanska vila, Srpska vila, Riječ, Majdan, Naslijeđe, Sretanja, Voštanice, Jesenjin, Jež, Etna, Nosorog, Šipak, Umetnički horizont, Letopis srpske duhovne akademije... Uvršten je u leksikon Srpski pisci u rasejanju 1914-2014 i dr. Pesme su mu zastupljene u antologijama: Snovi injem posuti (posvećena S. Jesenjinu), Poslednji cvetovi zla (posvećena Š. Bodleru) i Spomenica slobodara (posvećena žrtvama fašističke agresije). Dobitnik je sledećih nagrada: Treće mesto za sonetni venac Na vrhuncu slave, dodeljuje Prijedorski književni karavan, Republika Srpska, Bosna i Hercegovina (2013). Prva nagrada za pesmu Himna ženi, dodeljuje Klub na književni tvorci „Simbioza“ Kumanovo, Makedonija (2014). Pesnička hrisovulja, dodeljuje Srpska duhovna akademija Paraćin (2016). Godišnja nagrada opštine Rača (2016). Prvo mesto u Italiji - VerbumlandiArt za pesmu Himna mira (2016). Osnovao je časopis za književnost i kulturu Umetnički horizont. Jedan je od osnivača Književnog kluba „Radoje Domanović“ Rača, čiji je predsednik.